

Arrest

nr. 242 183 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 2 juli 2018 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 oktober 2017 werden in Griekenland verzoekers vingerafdrukken genomen. Ter staving van dit verzoek legde verzoeker zijn taskara en documenten in verband met de opsluiting van zijn vader neer. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam vervolgens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban en er geoordeeld werd dat hij in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt. De Raad weigerde op 28 augustus 2019 bij arrest met nummer X eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 10 september 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij stelt dat alles wat hij verklaard heeft, waar was en dat hij bereid is het telefoonnummer van de Malik (dorpshoofd) op te zoeken zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem kan contacteren om dit te bevestigen. Ook geeft verzoeker aan dat alle documenten die hij indiende bij zijn eerste verzoek authentiek zijn. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker nog steeds de taliban alsook de Afghaanse autoriteiten. In Kabul kan hij niet wonen omwille van zijn problemen met de taliban en de autoriteiten, hij heeft ook geen financiële middelen om hem hiertegen te beschermen, zo stelt hij. Verder verwijst verzoeker naar neven bij de taliban en neven bij de autoriteiten die hen willen doden en hun grond willen innemen. Verzoeker legt geen nieuwe documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het formuleren van een algemeen betoog met verwijzingen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2.1. Verzoeker betoogt te hebben herhaald dat hij vreest voor zijn leven door de taliban en dat hij zich nergens anders kan vestigen dan in zijn land van herkomst. Verzoeker slaagt er hiermee niet in de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen waarin op goede gronden werd vastgesteld:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u neven heeft bij zowel de Taliban als de Afghaanse autoriteiten die u willen doden zodat ze uw grond kunnen innemen, alsook dat uw oudste broer vermist is geraakt wanneer uw vader overleed (zie verklaring volgend verzoek vraag 20), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw bijkomstige verklaring dat u niet in Kaboel kan wonen wegens uw problemen met de Taliban en de autoriteiten en dat u geen financiële middelen hebt om zich te beschermen hiertegen (zie verklaring volgend verzoek vraag 19), werpt evenmin een ander licht op uw nood aan internationale bescherming. Zoals reeds benadrukt werden uw problemen met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten ongeloofwaardig geacht, waardoor het argument dat u zich niet in Kaboel kan vestigen omdat u zich niet kan beschermen tegen deze partijen kant noch wal raakt.”

Verzoeker doet met zijn algemeen herhalend betoog geen afbreuk aan het voorgaande.

4.2.2. Betreffende de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, betoogt verzoeker dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan. Hij weeft zijn betoog rond het verslag van Amnesty International “Forced back to danger” van oktober 2017 waaruit hij citeert en dat hij als stuk voegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker zet uiteen dat Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen ermee moeten stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen. Afghanistan wordt niet alleen geteisterd door terroristisch geweld, er heerst ook een humanitaire crisis, zo betoogt verzoeker verder. Hij verwijst tevens naar het COI-focus rapport en een nieuwsartikel waaruit hij telkens eveneens citeert

Verzoekers betoog brengt de veiligheidsanalyse van het Commissariaat-generaal betreffende Kabul echter niet aan het wankelen. De Raad stelt meer bepaald vast dat het door verzoeker bijgebrachte rapport, hetgeen reeds dateert van 2017, niet van aard is om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Kabul-stad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen in deze informatie niet langer actueel of correct zouden zijn. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt, dienen, niettegenstaande dat het geweld in Kabul-stad slachtoffers opeist, ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul-stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Afghanistan, en in het bijzonder in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul-stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat de verwijzingen naar en citaten uit, zoals in casu van verzoeker, algemene informatie omtrent de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan, geenszins in concreto aantoont dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

De commissaris-generaal stelt tevens door middel van een uitgebreide motivering vast dat rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Hij concludeert dat verzoeker, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Tevens vestigt de Raad nog de aandacht op volgend motief uit de bestreden beslissing: “Wanneer u bij het persoonlijke onderhoud dat plaatsvond in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming gevraagd werd naar uw mogelijkheden om zich te hervestigen te Kabul, stelde u bovendien dat indien u geen problemen had gekend, u wel naar Kabul zou zijn getrokken om daar te gaan wonen (CGVS dd.18.03.2019 p.18). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.” Verzoeker gaat niet in concreto in op deze vaststellingen, laat staan dat er afbreuk aan wordt gedaan.

Kortom, verzoeker slaagt er met zijn algemeen verweer niet in om voormelde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.2.3. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 augustus 2020, voert de verzoekende partij aan dat het voor haar onmogelijk is om een intern vestigingsalternatief te hebben in Kabul. Zij licht toe dat een deel van haar familie pro taliban is en een ander deel pro overheid. Zij wijst erop dat de problemen tussen deze twee partijen ook in Kabul worden uitgevochten en zij dus, gelet op haar profiel, een risico loopt. De verzoekende partij meent dat haar dossier opnieuw onderzocht moet worden rekening houdende met deze problematiek, het feit dat de situatie in Kabul gewijzigd is en zij niet meer werkt voor de taliban.

4.1. Waar de verzoekende partij verwijst naar de problemen die zij en haar familie zouden hebben (gehad) met de taliban enerzijds en de overheid anderzijds, en hieruit afleidt dat zij niet kan terugkeren naar Kabul alwaar de problemen tussen deze partijen zou worden uitgevochten, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld:

“4.2.1. Verzoeker betoogt te hebben herhaald dat hij vreest voor zijn leven door de taliban en dat hij zich nergens anders kan vestigen dan in zijn land van herkomst. Verzoeker slaagt er hiermee niet in de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen waarin op goede gronden werd vastgesteld:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig onderzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u neven heeft bij zowel de Taliban als de Afghaanse autoriteiten

die u willen doden zodat ze uw grond kunnen innemen, alsook dat uw oudste broer vermist is geraakt wanneer uw vader overleed (zie verklaring volgend verzoek vraag 20), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw bijkomstige verklaring dat u niet in Kaboel kan wonen wegens uw problemen met de Taliban en de autoriteiten en dat u geen financiële middelen hebt om zich te beschermen hiertegen (zie verklaring volgend verzoek vraag 19), werpt evenmin een ander licht op uw nood aan internationale bescherming. Zoals reeds benadrukt werden uw problemen met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten ongeloofwaardig geacht, waardoor het argument dat u zich niet in Kaboel kan vestigen omdat u zich niet kan beschermen tegen deze partijen kant noch wal raakt."

Verzoeker doet met zijn algemeen herhalend betoog geen afbreuk aan het voorgaande."

Verzoekende partij doet hier, door louter opnieuw naar die problemen te verwijzen en eerdere verklaringen te herhalen, geen afbreuk aan.

4.2. Waar de verzoekende partij in algemene bewoordingen aanhaalt dat de situatie in Kabul gewijzigd is, dient te worden gewezen op de volgende grond in de beschikking:

"Verzoekers betoog brengt de veiligheidsanalyse van het Commissariaat-generaal betreffende Kabul echter niet aan het wankelen. De Raad stelt meer bepaald vast dat het door verzoeker bijgebrachte rapport, hetgeen reeds dateert van 2017, niet van aard is om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Kabul-stad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in deze informatie niet langer actueel of correct zouden zijn. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt, dienen, niettegenstaande dat het geweld in Kabul-stad slachtoffers opeist, ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul-stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Afghanistan, en in het bijzonder in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul-stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

4.3. Tot slot wijst de Raad eveneens op de volgende grond in de beschikking, die door verzoekende partij evenmin wordt ontkracht of weerlegd:

"Verzoeker laat ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig

geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat de verwijzingen naar en citaten uit, zoals in casu van verzoeker, algemene informatie omtrent de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan, geenszins in concreto aantoont dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

De commissaris-generaal stelt tevens door middel van een uitgebreide motivering vast dat rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Hij concludeert dat verzoeker, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Tevens vestigt de Raad nog de aandacht op volgend motief uit de bestreden beslissing: "Wanneer u bij het persoonlijke onderhoud dat plaatsvond in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming gevraagd werd naar uw mogelijkheden om zich te hervestigen te Kabul, stelde u bovendien dat indien u geen problemen had gekend, u wel naar Kabul zou zijn getrokken om daar te gaan wonen (CGVS dd.18.03.2019 p.18). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd." Verzoeker gaat niet in concreto in op deze vaststellingen, laat staan dat er afbreuk aan wordt gedaan. "

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen waarbij zij aangeeft dat het dossier opnieuw onderzocht moet worden. Zij blijft echter in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Evenmin kan het door de verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde stuk, waaruit blijkt dat de verzoekende partij werd ondervraagd en onderzocht door dokter J. V. d. D. bij Fedasil, de gronden en vaststellingen aan het wankelen brengen. Bovendien licht de verzoekende partij niet toe waarom ze dit stuk neerlegt. Het komt niet de Raad toe hieruit enig verweer te distilleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS